

Den första:

Målar-dramat,

det fäsansfulla blodsbåd, som föröfswades af lösgifne
straffången Filip Nordlund ombord å
ångaren "Prins Carl."

Mel.: Swenske emigrantens afsted från fosterlandet
eller Solbathustrun.

Sig nattens slöja sweple så mörk kring sjö och land
Och i deß täta töcken sig dolde Målarstrand;
Men fastän natten sänkt sig och öfwer insjön låg
"Prins Carl" sig sakta sökte fram öfwer djupswart wåg

Tyst är det uti natten, tyst allting är ombord,
Men mörkrets makter rufwa och stifta rån och mord
Så plötsligt uti natten hörs ångestskrif, och strädf
Sig plötsligen utbreder i hytter och på bäck.

Säg är det mörkrets furste, som fröjdar sig med jagt;
Det är wäl ingen menska, som öfwar denna slag?
Hör jämmerropen flära så hemst i nattens frib,
Den sig till motwärn sätter han kämpar lönlös strib.

Och mördarn offer söker i hwarje båtens wrå,
En del han stänger inne för att dem sedan nå.
Ej böner honom röra, han hånar offren blott,
Man allt åt honom gifwer och får till tack ett skott.

Och skott på skott hörs knalla och offren blifwa fler,
En söker mördarn hindra men faller liflös ner.
Båd' män och barn och qwinnor att mörda har han mod,
Han uti mordlust frossar och wadar uti blod.

Då syns en ångbåt nalkas; man frågar hur det är;
Man ropar: "Fins kaptenen och fins ej styrman der?"
Och mördaren han svarar: "Här är kaptenen, här,
Men närmen eder icke, ty då ni dödens är!"

Sig "Röping" likwäl närmar, trots skurkens warningskott,
Men denne, snabb som tanken, en båt i wattenet fått

Och så, när hjälpen ändtligt till målarångarn hann
Långt borta ibland holmar med båten han förswann.

Dot hämnaden alltid wakar, polisen fann hans spår
Och hur han än sig listar, helt snart man honom når,
Som gamen uppå rostwet man slog på honom ner;
Om ej så flokt man handlat, nog offren blifwit fler.

Snart också man utreder, hwem som man fångat har,
Ty redan, trots sin ungdom, en gammal kund han war.
Hans namn är Filip Nordlund, en öfänd Långholmsgäst,
Som inom fångfelmurar, tyckts alltid triswas bäst.

Obändigt war hans lynne re'n uti barndomsår,
Lösaktig war han alltid — den aldrig wäl det går —
För stöld och wåld och mordbrand han hittills bomrats in
Men intet tämjde honom, styft war och blef hans sinn'.

Tolf stycken blefwo offer för Nordlunds hemska brott.
Ser stycken och kaptenen ha bort med böden gått;
De andra länge swäfwade mellan lif och död
Och mångat hem försänktes i sorg och uti nöd.

Men ändå log han trotsigt och storfröt åt sitt dåd,
Till död man honom dömdo, men han bad ej om nåd;
Det enda han beklaga, det war att han blef störd,
Han önskat att åt böden få lemna större störd.

Nu har han stroffet lidit och låtit lif för lif.
O, mensta, om du kan det, din ömkan honom gif.
Hans blod nu bilan drudit, och snart hans hemska brott
Är blott ett dunkelt minne, en blodig flugga blott.

O, ungdom, tag till wara dig för allt uselt frö,
Som njutningslust och lättja will i ditt hjerta strö;
Ryd upp allt ondt med roten, som snärjer på din stig,
Allt sant, allt godt, allt ädelt förqwaswer det hos dig.

C.

Eftertryck förbjudes enligt tryckfrihetsförordningen.

(Författarens egendom)